

Står ved vinduet. Hvidt. Ikke andet end hvidt... og det bliver liggende. Mikroskopiske krystaller spiller i solen. Smider endnu et par briketter i brændeovnen. Ikke blot for varmens skyld, men fordi læberne trækker sig udefter, når de gyldne tunger slikker sig igennem de kompakte varmegivere. Så smukt. Så beroligende. Sætter mig på det langhårede tæppe foran glasruden og mediterer lidt. Katten ligger der allerede, den ved altid hvor der er varmest, og om sommeren hvor der er køligst. I dag er behovet større, i dag synes det også koldt indeni. Ved ikke helt hvad det er, men det er som om der mangler noget. Måske fordi jeg har set noget, jeg gerne vil have. Noget, jeg ikke kan få. Derfor. Derfor denne trang til at tænke på noget andet, at holde tøjlerne stramt - hele tiden - til min indre pixelsamling, hvis ultimative mål er at fremmane ét eneste motiv. Et helt bestemt motiv. Visheden om umuligheden. Den der strammer om hjertet, som en flittig edderkop med sit spind, så spinkelt og alligevel så stærkt, og nu så rigt på tråde, at et tæt tæppe er spændt ud omkring det. Dunk, dunk. Tyndt nok til at se hvor hurtigt det slår, hastigere end normalt. Snart som en rambuk mod borgens port. Kender signalerne, rytmen og styrken. Giv dog op, den er bygget til at modstå en belejring. Kender også den indtrængendes tålmodighed. En vanddråbe kan udhule en sten, hvis den får tid nok. Tryk og tid. Vedholdenhed og stædighed er alt der skal til.

Dunk, dunk.

Det knirker under støvlesålerne. Lytter til mine knirk, behøver ikke forestille mig, at jeg er i Canada, Nepal eller Norge, men blot se frem for mig på den dunede vej, der fører ned til havet. Endnu et sving og det vil ligge der for mine tørkeramte øjne, forblæst og forfrossent. Ikke nok til at gå over til den anden side, men sandet vil være... dér er det, huden mærker den uhindrede adgang, en hær af mikroskopiske tænder nipper i overfladen, og jeg går ned over det der i sommer var blødt, varmt sand, jeg sank ned i med tæerne. Der er utallige skridt

til nærmeste kyst. Den store afstand og de åbne vidder trækker smilet frem i lutter refleks. Midt i bevægelsen skyder tanken sig ind, hvorfor jeg står her, hvad det er jeg helst ikke vil tænke på. Det *undgåelige*. Hvis det er det. Det har det altid været før. *Undgåeligt*. Håber ikke der springer et ekstra u foran denne gang. Har ikke brug for det. Lige nu hvor det går så godt, hvor jeg endelig er ved at få styr på det, nogle kalder *karrieren*. Ordet der dækker over det, jeg gør fordi jeg ikke kan lade være, og samtidig det jeg tjener penge på. Har ikke brug for søvnløse nætter og timers stirren ud i luften. Bøjer mig og fylder vanterne med vat. En god snebold. Sådan en som samles med det samme. Og som knirker. Smider den over mod et af fyrretræerne der hænger ud over stranden. Den klasker ind mod stammen og efterlader en lille hvid plet. *Bullseye*. Hvilket øjemål. I det mindste virker dét. Trækker smilet ud igen og slentrer videre. *Det har du ikke brug for*. Viljestyrke har jeg i hvert fald nok af, hvorfor skulle den svigte mig nu? Og helt ærligt, hvor svært kan det være? Sådan en smule... Ja, netop. Blot en ydre påvirkning, jeg med lethed kan afparere og sende i stik modsatte retning, som en tennisbold skudt ud i rummet. Lad blot en anden modtage den, eller lad den gå i kredsløb omkring jorden til evig tid, men lad mig blive fri, jeg vil det ikke. I stedet vil jeg sætte ord på sider, det er det jeg vil.

Se hvilken morgenstund... Solen er ikke rød, men dog rund her til morgen, og skarp. Så skarp, at snekrystallerne glitrer overalt i haven, fra det tætte tæppe over græsset til de tykke lag, der får alle træerne til at ligne hængepile. Glemmer et øjeblik den kølige fornemmelse om fødderne, står bare og ser ud på diamantdækket. Mine skridt over plænen i går er næsten forsvundet under nattens nylagte pudder, kun antydningen af en dybere form er tilbage. Det ser så fristende ud, at hvis jeg ikke vidste bedre, ville jeg løbe ud i det på bare tæer. Men jeg ved bedre. Er det altid godt? At vide bedre.